

หนึ่งในการงานของหัวใจ คือความ กลัวและความหวัง

[ไทย – Thai – تايلاندي]

อะลี อับดุลเราะห์มาน อัล-หุซัยฟี

แปลโดย : แวมุฮัมมัดซาบรี แวะะโก๊ะ

ตรวจทานโดย : ทีมงานภาษาไทยเว็บอิสลามแฮ้าส์

ที่มา : www.gph.gov.sa

2014 - 1435

IslamHouse.com

من أعمال القلوب الخوف والرجاء

« باللغة التايلاندية »

علي بن عبد الرحمن الحذيفي

ترجمة: محمد صبري يعقوب

مراجعة: فريق اللغة التايلاندية في موقع دار الإسلام

المصدر: www.gph.gov.sa

2014 - 1435

IslamHouse.com

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์ ผู้ทรงเมตตา ปรานียิ่งเสมอ

หนึ่งในการงานของหัวใจ ความกลัวและความหวัง

ชัยคุ อะลี บินอับดุลเราะหฺมาน อัล-หุซัยฟี หะฟีเซาะฮฺลลอฮฺ ได้กล่าวคุณบะฮฺวันศุกรฺในหัวข้อ **“ความกลัวและความหวังคือการงานที่เกี่ยวข้องกับหัวใจ”** ซึ่งเป็นคุณบะฮฺที่มีการกล่าวถึงการงานที่เกี่ยวข้องกับหัวใจและความจำเป็นที่จะต้องให้ความสำคัญกับมัน และในจำนวนการงานที่เกี่ยวข้องกับหัวใจที่มีความสำคัญมากที่สุด คือ การกลัวต่ออัลลอฮฺ และการหวังต่อผลตอบแทนจากพระองค์อัลลอฮฺ สุบหานะฮฺวะตะอะลา และสภาพที่แตกต่างของผู้ศรัทธาระหว่างความกลัวและความหวัง ในขณะที่ยังมีชีวิตในโลกนี้ และช่วงขณะก่อนที่จะจากลาโลกนี้ไป

คุณบะฮฺที่หนึ่ง

الحمد لله العلي الأعلى، ﴿لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرَىٰ﴾ وَإِنْ تَجَهَّرَ بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَىٰ ﴿٧﴾ ﴿طه: ٦، ٧﴾
أحمد ربي وأشكره على ما أعطى، وأشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له،
له الأسماء الحسنى، وأشهد أن نبينا وسيدنا محمدًا عبده ورسوله المصطفى،
اللَّهُمَّ صَلِّ وَسَلِّمْ وَبَارِكْ عَلَى عَبْدِكَ وَرَسُولِكَ مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ الْبَرَّةِ
الْأَتْقِيَاءِ.

การสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮฺผู้ทรงสูงส่งยิ่ง

﴿لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا وَمَا تَحْتَ الثَّرَىٰ﴾ وَإِنْ تَجَهَّرَ
بِالْقَوْلِ فَإِنَّهُ يَعْلَمُ السِّرَّ وَأَخْفَىٰ ﴿٧﴾ ﴿طه: ٦، ٧﴾

ความว่า “กรรมสิทธิ์ของพระองค์นั้นคือ สิ่งที่อยู่ในชั้นฟ้า
ทั้งหลายและสิ่งที่อยู่ในแผ่นดิน และสิ่งที่อยู่ในระหว่างทั้ง
สอง และสิ่งที่อยู่ใต้พื้นดิน และหากว่าเจ้ากล่าวเสียงดัง
แท้จริงอัลลอฮฺทรงรอบรู้สิ่งเร้นลับ และสิ่งซ่อนเร้น” (สุ
เราะฮฺ ฏอฮา : 6-7)

ข้าพเจ้าขอสรรเสริญต่อพระผู้อภิบาล และขอขอบคุณ
(ซุญนุร) ต่อพระองค์ ในสิ่งที่ทรงประทานมาให้ และข้าพเจ้าขอ

ปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮ์เพียงพระองค์เดียว โดยไม่มีภาคีใดๆ ต่อพระองค์ พระองค์ทรงมีพระนามอันวิจิตร และข้าพเจ้าขอปฏิญาณว่านบีของเรา ผู้นำของเรา มุหัมมัดนั้นเป็นบ่าวและศาสนทูตของพระองค์ผู้ที่เลือกสรร ขอการสดุดีแห่งอัลลอฮ์ ความสันติสุขปลอดภัย และความจำเริญจงมีแด่บ่าวของพระองค์ ศาสนทูตของพระองค์ นั่นคือมุหัมมัด และแด่วงศ์วานของท่าน ตลอดจนบรรดาเศาะหาบะฮ์ที่ประเสริฐ และมีความยำเกรงทั้งหลาย

อนึ่ง

โอ้บรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงมีความยำเกรงต่ออัลลอฮ์อย่างแท้จริงเถิด และพึงทราบเถิดว่า อัลลอฮ์นั้นทรงรู้ในสิ่งที่มีอยู่ในตัวของพวกท่าน ดังนั้นจงระมัดระวังตัวเองให้ดีเถิด เพราะไม่มีสิ่งใดในแผ่นดินและในฟากฟ้าจะซ่อนเร้นไปจากอัลลอฮ์ได้

โอ้บ่าวทั้งหลายของอัลลอฮ์

แท้จริง การงานที่เกี่ยวข้องกับหัวใจนั้น ถือเป็นสิ่งที่มีความสำคัญและเป็นสิ่งที่มีความยิ่งใหญ่ที่สุด ซึ่งผลตอบแทน

ของมันนั้นก็เป็ผลตอบแทนที่ยิ่งใหญ่ที่สุด และบทลงโทษของมันนั้นก็ถือเป็นบทลงโทษที่รุนแรงที่สุด กล่าวได้ว่ากรงานของร่างกายนั้นจะคอยติดตามกรงานของหัวใจอย่างใกล้ชิดแนบแน่น ด้วยเหตุนี้จึงมีคำกล่าวหนึ่งที่ว่า **“หัวใจคือพระราชา ซึ่งอวัยวะต่าง ๆ เปรียบเสมือนเป็นทหารของมัน”**

มีรายงานจากท่านอนัส บินมาลิก เราะะฎิยัลลอฮุอันฮุ จากท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลยฮิวะสลัลม ได้กล่าวว่า

﴿لَا يَسْتَقِيمُ إِيْمَانُ عَبْدٍ حَتَّى يَسْتَقِيمَ قَلْبُهُ﴾ [أحمد برقم 13048، وحسنه الألباني في

السلسلة الصحيحة برقم 2841]

ความว่า **“ความศรัทธาของบ่าวคนหนึ่งจะไม่มั่นคงจนกว่าหัวใจของเขาจะมั่นคง”** (บันทึกโดยอิมามอะหฺมัด ในมุสนัดของท่าน หมายเลข 13048 ชัยคุอัล-อัลบานีได้กล่าวว่าเป็นหะดีษหะสัน ใน **“อัศ-เศาะฮีหะฮฺ”** หมายเลข 2841)

ซึ่งการย่นหยัดของหัวใจ นั้นคือ การให้ความเป็นเอกะต่ออัลลอฮฺ ตะบาเราะกะวะ ตะอะลา การให้เกียรติ การให้ความ

รัก ความกลัว และความหวังต่อพระองค์ รวมถึงการรักที่จะ
เคารพภักดีต่อพระองค์ และรังเกียจที่จะฝ่าฝืนต่อพระองค์

ในการบันทึกของมุสลิม จากหะดีษที่รายงานโดยท่านอ
บี สุร็อยเราะฮะฮฺ เราะฮิฎัลลอฮุอันฮุ เล่าว่า ท่านเราะฮ์ลุลลอฮุ
ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«إِنَّ اللَّهَ لَا يَنْظُرُ إِلَى صُورِكُمْ وَأَمْوَالِكُمْ، وَلَكِنْ يَنْظُرُ إِلَى قُلُوبِكُمْ
وَأَعْمَالِكُمْ» [مسلم برقم ٢٥٦٤]

ความว่า “แท้จริงแล้ว อัลลอฮฺจะไม่ทรงมองที่รูปร่าง
หน้าตาและทรัพย์สินสมบัติของพวกท่าน แต่พระองค์จะทรง
มองที่จิตใจและการงานของพวกท่าน (ต่างหาก)” (บันทึก
โดยมุสลิม หมายเลข 2564)

ท่านอัล-หะสัน อัล-บะศรีฮฺ ได้กล่าวแก่ชายคนหนึ่งว่า
“จงเยี่ยวยาหัวใจของท่านเถิด เพราะแท้จริงแล้ว สิ่ง
ที่อัลลอฮฺทรงประสงค์จากปวงบ่าวก็คือ การที่พวกเขามี
หัวใจที่ดี” (ญามิอุ อัล-อุลุม วัล-หิกัม โดยอิบน์เราะฮ์ฎับ :
1/211)

ซึ่งในจำนวนการงานที่เกี่ยวข้องกับหัวใจที่เป็นบ่อเกิดของอะมลความดี และเป็นสิ่งกระตุ้นให้มีความปรารถนาต่อโลกอาคิเราะฮฺ และเป็นสิ่งปิดกั้นจากพฤติกรรมที่ไม่ดี ทั้งยังเป็นสิ่งที่ทำให้มีความสมถะต่อโลกนี้ และยับยั้งความปลิ้นปล้อนของจิตใจที่มีความโอหัง นั่นคือ **ความกลัวและความหวัง** กล่าวคือ ความกลัวต่ออัลลอฮฺและความหวังในสิ่ง(รางวัลผลตอบแทน)ที่มีอยู่ ณ ที่พระองค์

ความกลัวต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา จะเป็นตัวขับเคลื่อนให้หัวใจทำแต่สิ่งที่ดี และเป็นสิ่งปิดกั้นจากทุกสิ่งที่ไม่ดี ส่วนความหวังนั้นจะนำไปสู่ความพึงพอใจพระทัยของอัลลอฮฺและรางวัลผลตอบแทนจากพระองค์ และเป็นตัวกระตุ้นให้มีความมุ่งมั่นไปสู่การทำอะมลความดี และทำให้เขาได้ผินหลังจากการกระทำที่น่ารังเกียจทั้งหลาย

ความกลัวต่ออัลลอฮฺ จะยับยั้งจิตใจจากอารมณ์ใฝ่ต่ำ และจะปิดกั้นจากการออกนอกกลุ่มนอกทางของมัน รวมทั้งเป็นแรงผลักดันให้มันไปสู่สิ่งที่ดีและความสำเร็จ

ความกลัวต่ออัลลอฮ์คือแขนงหนึ่งจากแขนงของเตาฮีด
ซึ่งมีความจำเป็นที่จะต้องให้มีต่อพระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก
ส่วนความกลัวที่มีต่อสิ่งอื่นจากอัลลอฮ์ ก็คือแขนงหนึ่งจาก
แขนงของการตั้งภาคีต่ออัลลอฮ์ ตะบาเราะกะ วะตะอาลา

แท้จริงอัลลอฮ์ ตะอาลา ทรงสั่งใช้ให้มีความกลัวต่อ
พระองค์ และทรงห้ามไม่ให้มีความกลัวต่อสิ่งอื่นจากพระองค์
ซึ่งอัลลอฮ์ ฤษชะวะญ์ลละ ได้ดำรัสถึงเรื่องนี้ว่า

﴿ إِنَّمَا دَلِكُمُ الشَّيْطَانُ يُخَوِّفُ أَوْلِيَاءَهُ ۗ فَلَا تَخَافُوهُمْ وَخَافُونِ إِنْ كُنْتُمْ

مُؤْمِنِينَ ﴿١٧٥﴾ [ال عمران: 175]

ความว่า “แท้จริงชัยฏอนนั้นเพียงขู่ได้เฉพาะบรรดาผู้ที่
ปฏิบัติตามมันเท่านั้น ดังนั้นพวกเจ้าจงอย่ากลัวพวกเขา
และจงกลัวข้าเถิด หากพวกเจ้าเป็นผู้ศรัทธา” (สุเราะฮ์ออล
อิมรอน : 175)

และอัลลอฮ์ ฤษชะวะญ์ลละ ได้ดำรัสอีกว่า

﴿ فَلَا تَخْشَوُا النَّاسَ وَآخِشُوا وَلَا تَشْتَرُوا بِإِيَّتِي ثَمَنًا قَلِيلًا ﴿٤٤﴾ [المائدة:

44]

ความว่า “ดังนั้นพวกเจ้า จงอย่ากลัวมนุษย์แต่จงกลัวข้า
เถิด และจงอย่าแลกเปลี่ยนบรรดาโองการของข้ากับราคา
อันเล็กน้อย” (สูเราะฮ์อัล-มาอิดะฮ์ : 44)

และพระองค์ได้ดำรัสอีกว่า

﴿وَأَيُّ فَأَرْهَبُونَ﴾ [البقرة: ๕๐]

ความว่า “และเฉพาะข้าเท่านั้น ที่พวกเจ้าต้องเกรงกลัว” (สู
เราะฮ์อัล-บะเกาะเราะฮ์ฮ์ : 40)

มีรายงานจากท่านอนัส บินมาลิก เราะวะฎิยัลลอฮุอันฮุ
เล่าว่า

«خَطَبَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ لَوْ تَعْلَمُونَ مَا أَعْلَمُ لَصَحِحْتُمْ
قَلِيلًا وَبَكَيْتُمْ كَثِيرًا، فَغَطَّى أَصْحَابُ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وُجُوهَهُمْ
وَلَهُمْ خَنِينٌ» [البخاري برقم ๕, 6๒1، ومسلم برقم 2359]

ความว่า “ท่านเราะสูลุลลอฮ์ คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวัสสลัม
ได้กล่าวเทศนา (คุฏบะฮ์) แก่พวกเรา ซึ่งท่านได้กล่าวว่า
“หากพวกท่านรู้ในสิ่งที่ฉันรู้ แน่นอนพวกท่านจะหัวเราะ
ให้น้อยและร้องไห้ให้มาก (เมื่อได้ยินเช่นนั้น) บรรดาเศาะ
หาบะฮ์ของท่านเราะสูลุลลอฮ์ คือลัลลลอฮุอะลัยฮิ

วะสลัลัม จึงปิดหน้าของพวกเขาพร้อมกับมีเสียงสะอื้น
จากการร้องไห้ได้ยินออกมา” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์
หมายเลข 4621 และมุสลิม หมายเลข 2359)

ความกลัว หมายถึง การที่หัวใจมีความตื่นตระหนกและ
สั่นไหว ซึ่งมันจะเกิดขึ้นเนื่องจากความกลัว ต่อการลงโทษ
ของอัลลอฮ์ที่มีต่อการกระทำสิ่งที่ต้องห้าม หรือการละทิ้งสิ่งที่วา
ญิบ หรือความบกพร่องจากการกระทำในสิ่งที่ส่งเสริม (มุสตะ
หับ) และมีความวิตกกังวลว่าอัลลอฮ์จะไม่ทรงตอบรับอะมัลที่ดี
ดังนั้นจิตใจจึงพยายามหลุดรั้งมันจากการกระทำสิ่งที่ต้องห้าม
และรีบเร่งในการทำความดีงาม

คำว่า “อัล-ค็อชยะฮฺ, อัล-วะญู๊ด, อัล-เราะอะฮฺบะฮฺ
และอัล-ฮัยยะฮฺ” นั้นคือคำที่มีความหมายที่คล้ายคลึงกัน ซึ่งมัน
ไม่ได้หมายความว่า “ความกลัว” เสมอไป แต่ “อัล-ค็อชยะฮฺ”
นั้นจะมีความหมายเฉพาะเจาะจงยิ่งกว่า “อัล-เคาฟุ” เพราะ
“อัล-ค็อชยะฮฺ” นั้น คือการกลัวต่ออัลลอฮ์ด้วยความรู้ถึง
คุณลักษณะของพระองค์ ญัลลอะอะลา ดังที่พระองค์ อัลชะ
วะญู๊ดละ ได้ดำรัสว่า

﴿ إِنَّمَا يَخْشَى اللَّهَ مِنْ عِبَادِهِ الْعُلَمَاءُ ﴾ [فاطر: ٢٨]

ความว่า “แท้จริง บรรดาผู้ที่มีความรู้จากปวงบ่าวของพระองค์เท่านั้นที่เกรงกลัวอัลลอฮ์” (สุเราะฮ์ฟาฏีร : 28)

มีบันทึกในหนังสือ “อัศ-เศาะฮี้หฺ” ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«أَمَّا وَاللَّهِ، إِنِّي لَأَتَقَاكُمْ لِلَّهِ، وَأَخْشَاكُمْ لَهُ» [مسلم برقم 1108]

ความว่า “ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ แท้จริงฉันเป็นผู้ที่มีความยำเกรง(ตักวา)ต่ออัลลอฮ์มากกว่าพวกท่าน และเป็นผู้ที่มีความเกรงกลัว(คือขยะฮ์)ต่อพระองค์มากกว่าพวกท่าน” (บันทึกโดยมุสลิม หมายเลข 1108)

ส่วนอัล-วะญู๊ด หมายถึง การที่หัวใจสะทกสะท้านและหวาดหวั่น เนื่องจากมีการกล่าวถึงผู้ที่เขากลัวต่ออำนาจและการลงโทษของผู้นั้น

อัร-เราะฮะฮ์บะฮ์ หมายถึง การหนีจากสิ่งที่ไม่ปรารถนา

อัล-ฮัยบะฮ์ หมายถึง ความกลัวที่มาพร้อมกับการยกย่องเทิดทูนและการให้เกียรติ

ซึ่งอัลลอฮฺ ตะบาระกะ วะตะอาลา สมควรอย่างยิ่งที่
จะต้องเกรงกลัว และสมควรอย่างยิ่งที่จะต้องยกย่องเทิดทูน
รวมถึงหลีกเลี่ยงจากความโกรธกริ้วของพระองค์ (สมควรอย่าง
ยิ่งที่เราจะต้องเกรงกลัวพระองค์ในทุกมิติและความหมายที่
กล่าวมา)

ท่านอิมามอิบนุก็อยยิม เราะหิมะฮฺลลอฮฺ ตะอาลา ได้
กล่าวว่า “อัล-เคาฟนั้นสำหรับผู้ศรัทธาทั่วไป ส่วนอัล-ค็อช
ยะฮฺสำหรับบรรดานักวิชาการผู้มีความรู้ และอัล-ฮัยบะฮฺ
นั้นสำหรับคนที่รักพระองค์ และอัล-อิญญาลันนั้นสำหรับ
คนที่ใกล้ชิดพระองค์ ซึ่งเท่าที่บุคคลหนึ่งมีความรู้และ
รู้จักอัลลอฮฺมากเพียงใด เขาก็จะมีอัล-เคาฟและอัล-ค็อช
ยะฮฺต่ออัลลอฮฺมากเท่านั้น” (มะดาริญุสซาลิกีน : 508)

อัลลอฮฺทรงให้สัญญาต่อผู้ที่กลัวพระองค์ โดยความ
กลัวที่มีต่อพระองค์นั้นทำให้เขาสามารถหักห้ามจากกิเลส
ตัณหาทั้งหลาย และนำไปสู่การจงรักภักดีต่อพระองค์ ซึ่ง
พระองค์ทรงให้สัญญาผลตอบแทนด้วยกับสิ่งที่ดีเลิศที่สุด
อัลลอฮฺ ตะบาระกะ วะตะอาลา ได้ดำรัสว่า

﴿ وَلَمْ يَخَفْ مَقَامَ رَبِّهِ ۗ جَنَّاتٍ ﴿٤٦﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ ﴿٤٧﴾ ذَوَاتَا أَفْتَانٍ ﴿٤٨﴾ ﴾ [الرحمن: ٤٦، ٤٨]

ความว่า “และสำหรับผู้ที่ยำเกรงต่อการยืนหน้าพระพักตร์แห่งพระเจ้าของเขา (เขาจะได้) สวนสวรรค์สองแห่ง ดังนั้นด้วยบุญคุณอันใดเล่าแห่งพระเจ้าของเจ้าทั้งสอง ที่เจ้าทั้งสองปฏิเสธ (สวนสวรรค์สองแห่งนั้น) แผ่กิ่งก้านเขียวชอุ่มและผลไม้หลายชนิด” (สุเราะฮ์ อีร-เราะหฺมาน : 46-48)

أَفْتَانٍ หมายถึง “กิ่งก้านที่เขียวชอุ่ม” ซึ่งท่านอะฎอธได้กล่าวว่า “คือกิ่งก้านของผลไม้หลากหลายชนิด” (ตัฟซีร์อิบนุกะษีร : 7/502)

อัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ดำรัสอีกว่า

﴿ وَأَمَّا مَنْ خَافَ مَقَامَ رَبِّهِ ۗ وَنَهَى النَّفْسَ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٣٩﴾ فَإِنَّ الْجَنَّةَ هِيَ الْمَأْوَىٰ ﴿٤٠﴾ ﴾ [النازعات: ٣٩، ٤٠]

ความว่า “และส่วนผู้ที่หวาดหวั่นต่อการยืนเบื้องหน้าพระเจ้าของเขา และได้หน่วงเหนี่ยวจิตใจจากกิเลสต่ำ ดังนั้นสวนสวรรค์ก็จะเป็นที่พำนักของเขา” (สุเราะฮ์อัน-นาซีอาต : 40-41)

และอัลลอฮฺ ตะบาระกะวะ ตะอาลา ได้ดำรัสว่า

﴿ وَأَقْبَلَ بَعْضُهُمْ عَلَى بَعْضٍ يَتَسَاءَلُونَ ﴿٢٥﴾ قَالُوا إِنَّا كُنَّا قَبْلَ فِي أَهْلِنَا مُشْفِقِينَ ﴿٢٦﴾ فَمَنَّ اللَّهُ عَلَيْنَا وَوَقَّنَا وَعَدَابَ السَّمُومِ ﴿٢٧﴾ إِنَّا كُنَّا مِنْ قَبْلُ نَدْعُوهُ إِنَّهُ هُوَ الْبَرُّ الرَّحِيمُ ﴿٢٨﴾ ﴾ [الطور: ٢٥، ٢٦، ٢٧]

ความว่า “และบางคนในหมู่พวกเขาจะหันหน้าเข้าหากัน สอบถามซึ่งกันและกัน พวกเขากล่าวว่า แท้จริง แต่ก่อนนี้ (ในโลกดุนยา) พวกเราอยู่กับครอบครัวของเราเป็นผู้มีความวิตกกังวล ดังนั้น อัลลอฮฺได้ทรงโปรดปรานแก่เรา และได้ทรงปกป้องเราให้พ้นจากการลงโทษแห่งลมร้อน แท้จริง ก่อนหน้านี้เราได้วิงวอนต่อพระองค์ แท้จริง พระองค์นั้นเป็นผู้ทรงเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ผู้ทรงเมตตาเสมอ” (สุเราะฮฺอัล-ฏูร : 25-28)

อัลลอฮฺ ได้แจกแจงว่า ผู้ใดที่กลัวพระองค์ พระองค์ก็จะให้เขารอดพ้นจากสิ่งที่ไม่ดีทั้งหลายและจะทรงคุ้มครองเขาจากสิ่งนั้น และจะทรงประทานความโปรดปรานให้แก่เขาด้วยการให้ผลตอบแทนที่ดีงาม

มีรายงานจากท่านอิบนุ อบีหาติม จากท่านอับดุลอะซีซ (อิบนุ อบี เราวาด) ได้เล่าว่า มีรายงานถึงเราว่า ท่านเราะสูลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้อ่านอายะฮฺนี้

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا قُوا أَنفُسَكُمْ وَأَهْلِيكُمْ نَارًا وَقُودُهَا النَّاسُ وَالْحِجَارَةُ

﴿ [التحریم: 6]

ความว่า “**โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย จงคุ้มครองตัวของพวกเจ้าและครอบครัวของพวกเจ้าให้พ้นจากไฟนรก เพราะเชื้อเพลิงของมันคือมนุษย์และก้อนหิน**” (สุเราะฮฺฮัจจัต-ตะหะรีม : 6)

ซึ่งในขณะนั้นมีบรรดาเศาะหาบะฮฺบางท่านร่วมอยู่ด้วย และในจำนวนนั้นก็มีชายชราคนหนึ่ง ชายชราคนนั้นจึงถามว่า “**โอ้ท่านเราะสูลุลลอฮฺ ก้อนหินในนรกญะฮันนัมนั้นเหมือนก้อนหินในโลกนี้หรือไม่?**” ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม จึงกล่าวว่า “**ขอสาบานต่อผู้ที่ชีวิตของฉันอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ แน่จนที่สุด ก้อนหินก้อนเดียวในนรกญะฮันนัมนั้นใหญ่ยิ่งกว่าภูเขาทั้งหมดที่มีอยู่ในโลกนี้เสียอีก**” ทันใดนั้นชายชราคนนั้นก็ล้มลงหมดสติ ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม จึงได้วางมือของท่านบนหน้าอกของเขา ในขณะที่เขากำลังมีชีวิตอยู่

แล้วท่านนบีมูฮัมมัดก็เรียกเขาว่า “โอ้ชายชราเอ๋ย จงกล่าว ลาอิลาฮะอิลลัลลอฮฺ” ชายชราคนนั้นก็ได้อีกกล่าวตามนั้น ท่านนบีมูฮัมมัดก็อิลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลิม จึงแจ้งข่าวดีแก่เขาด้วยการได้เข้าสวนสวรรค์ เมื่อเห็นเช่นนั้นเศาะหาบะฮฺบางท่านจึงกล่าวว่า “โอ้ท่านเราะสูลุลลอฮฺ พวกเราจะได้รับสิ่งนั้นด้วยไหม” ท่านนบีมูฮัมมัดกล่าวว่า “ใช่แล้ว” เพราะอัลลอฮฺ ตะอาลา ได้กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

﴿ذَلِكَ لِمَنْ خَافَ مَقَامِي وَخَافَ وَعِيدِ ۝﴾ [ابراهيم: 14]

ความว่า “นั่นสำหรับผู้ที่ยกกลัวต่อการเผชิญหน้าข้า และกลัวต่อสัญญาการลงโทษของข้า” (สุเราะฮฺอิบรอฮีม : 14) (ตัฟซีร์อิบนุกะซีร์ : 8/168 และตัฟซีร์อิบนอบีฮาติม : 7/2238)

ชาวสะลัฟก่อนหน้านี้นั้นพวกเขาต่างมีความกลัวต่ออัลลอฮฺ ตะอาลาเราะกะวะตะอาลา และต่างพยายามทำอะมัลที่ดี และมีความหวังต่อความเมตตาของอัลลอฮฺ อัชชะวะญ์ญ์ลละ ด้วยเหตุนี้เอง จึงทำให้การใช้ชีวิตของพวกเขาเป็นไปด้วยดี ทรัพย์สินของพวกเขาก็เป็นสิ่งที่ดี และการงานของพวกเขาก็มีความบริสุทธิ์

ครั้งหนึ่งท่านอุมัร เราะอะฎัยลลอสฺฮันสุ ได้เดินตรวจดูแล
ความสงบในยามค่ำคืน และแล้วท่านก็ได้ยินเสียงชายคนหนึ่ง
(กำลังละหมาดตะฮัจญุด ซึ่งเขาได้) อ่านสุเราะฮฺอิฎฺญู-ฎูร เมื่อได้
ยินเช่นนั้นท่านจึงลงจากพาหนะของท่าน แล้วพึงตัวที่กำแพง
(ซึ่งหลังจากที่ท่านกลับไปยังบ้าน) ท่านก็ล้มป่วยเป็นเวลาแรม
เดือน โดยที่คนทีไปเยี่ยมเยียนท่านนั้น ไม่รู้เลยว่าท่านป่วย
เพราะเหตุอะไร (มััจญ์มุอฺ เราะสะฮิล อิบน์ุเราะฎัยบ : 4/127)

ท่านอุมัรฺมูฮัมมิดีน อดี เราะอะฎัยลลอสฺฮันสุ ได้กล่าวว่า
“ฉันเคยเห็นเศาะหาบะฮฺของท่านนบีมุหัมมัด ศ็อลลัลลอ
ฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม ซึ่งฉันไม่เคยเห็นว่าจะมีใครสักคนที่เป็น
เหมือนกับพวกเขา เวลากลางวันพวกเขาก็จะอยู่กับการ
ปฏิบัติหน้าที่ต่ออัลลอฮฺจนเนื้อตัวคลุกฝุ่นและมอมแมมไป
หมด หน้าผากของพวกเขามีร่องรอย (อันเนื่องจากการก้ม
สujudที่ยาวนาน) เมื่อเข้าสู่เวลากลางคืนพวกเขาก็จะทำ
การสujudและยืนละหมาดเพื่อพระเจ้าของพวกเขา และจะ
อ่านอัลกุรอาน การพักผ่อนของพวกเขาคือการได้ก้มลง
สujudและยืนเข้าเฝ้าอย่างยาวนาน ครั้นเมื่อเข้าสู่เวลาเช้า
พวกเขาก็จะรำลึกถึงอัลลอฮฺอย่างมากมาย ประหนึ่งต้นไม้
ที่โอนเอนไปมาในวันที่พายุพัดกระหน่ำ และน้ำตาของ

พวกเขาก็จะหลั่งไหลจนเสื้อผ้าเปียกชุ่ม” (มุกตะศ็อร ตารีก
ดิมชุก ลิบนิ อะสะกัร โดยอบู อัล-ฟฎัล : 18/66)

ท่านสุฟยาน อัซ-เซารีญ์ เคยป่วยเนื่องด้วยความกลัวที่มีต่ออัลลอฮ์

ในครั้งที่ท่านอับดุลลอฮ์ บินเราะวาหะฮ์ ได้กล่าวลา
สหายของเขา เพื่อจะร่วมออกเดินทางไปทำสงครามมูฮ์ตะฮ์
ท่านก็ได้ร้องไห้ พลันกล่าวว่า “ขอสาบานต่ออัลลอฮ์ ฉัน
ไม่ได้ร้องไห้เพราะความรักความปรารถนาที่มีต่อพวกท่าน
และไม่ได้เศร้าเสียใจเพราะต้องจากโลกนี้ไป แต่ฉันได้นึก
ถึงอายะฮ์หนึ่งในอัลกุรอาน ซึ่งอัลลอฮ์ ตะอาลา ได้ดำรัส
ว่า

﴿وَإِنْ مِنْكُمْ إِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلَى رَبِّكَ حَتْمًا مَّقْضِيًّا ﴿٧١﴾﴾ [مریم: 71]

ความว่า “และไม่มีผู้ใดในหมู่พวกเจ้า นอกจากจะเป็นผู้
ผ่านเข้าไปในมัน (ทั้งคนดีและคนชั่วจะต้องผ่านนรก คนดี
จะเดินผ่านไป ส่วนคนชั่วจะเข้าไปอยู่ในมัน) มันเป็นสิ่งที่
กำหนดไว้แน่นอนแล้วสำหรับพระเจ้าของเจ้า” (สุ
เราะฮ์มัรยัม : 71)

ซึ่งฉันจะเป็นเช่นไร หลังจากที่ผ่านมาเข้าไปในนั้น” (อัล-เมา
สูอะฮฺ อัล-กูรอานียะฮฺ โดยอิบรอฮีม บินอิสมาอิล อัล-อับยารียฺ :
1/233)

ซึ่งเรื่องราวเกี่ยวกับเรื่องนี้มีอยู่อย่างมากมายยิ่งนัก -
ขออัลลอฮฺทรงพึงพระทัยต่อพวกเขาทั้งหลาย

ความกลัวที่ได้รับการยกย่องสรรเสริญนั้นคือ ความกลัว
ที่เป็นแรงกระตุ้นไปสู่การทำอะมัลที่ดี และเป็นสิ่งหักห้ามจาก
การทำสิ่งที่ผิดบาปทั้งหลาย ซึ่งถ้าความกลัวมีมากเกินไปก็
จะกลายเป็นความเศร้าโศกเสียใจและความสิ้นหวังในความ
เมตตาของอัลลอฮฺ ซึ่งมันจะกลายเป็นการทำบาปใหญ่โดยทันที

ท่านอิบนุเราะอ์ฮิบ เราะหิมะฮฺอัลลอฮฺ ได้กล่าวว่า “ความ
กลัวที่วาญิบต้องมีนั้นคือ เท่าที่มันจะพุงพาให้ปฏิบัติสิ่งที่เป็น
ข้อพึงปฏิบัติและห่างไกลจากสิ่งที่ผิดบาปทั้งหลายได้ ซึ่งถ้า
หากมันมีมากกว่านั้น ประมาทว่าทำให้เกิดแรงกระตุ้นที่
จะริบเร่งในการทำความดีงามที่เป็นสุนัต หรือละทิ้งสิ่งที่เป็น
รายละเอียดยกเว้นของสิ่งที่น่ารังเกียจและลดการ
ขยายขอบเขตที่มากเกินไปของสิ่งที่เป็นมุบาหฺ (สิ่งที่
อนุญาตแต่ไม่ได้บุญ) ก็ถือเป็นเรื่องที่น่ายกย่อง แต่ถ้า

กลัวมากไปกว่านั้นอีก จนทำให้เกิดการเจ็บป่วย หรือเป็นเหตุนำไปสู่การเสียชีวิต หรือทำให้มีความทุกข์ระทม ก็จำเป็นที่จะต้องตัดความกลัวเช่นนั้นออกไป เพราะมันไม่ใช่สิ่งที่น่ายกย่องอย่างแน่นอน” (มััจญ์โมจฺ เราะสะอาลิล อัล-หาฟิซ อิบน์ญะเราะญับ อัล-หัมบะลีย์ : 4/112)

ท่านอับดุลฟตุ ได้กล่าวว่า “ความกลัว คือ แส้ของอัลลอฮ์ที่ใช้ตัดนิสัยผู้ที่เตลิดเปิดเปิงจากเส้นทางของพระองค์ให้กลับมาอยู่ในร่องในรอย” และท่านได้กล่าวอีกว่า “ความกลัวนั้นคือ ตะเกียงแสงสว่างสำหรับหัวใจ” (มะดาวิญุสซาลิกีน : 1/509)

ท่านอับดุลมุสลิมมาน ได้กล่าวว่า “ความกลัวจะไม่หายไปจากหัวใจ ยกเว้นจะทำให้หัวใจเสียหาย” (มะดาวิญุสซาลิกีน : 1/509)

ดังนั้น ผู้ศรัทธาจะอยู่ในระหว่างสองความกลัว กล่าวคือ สิ่งที่ผ่านมาพ้นไปนั้นเขาไม่รู้ว่าอัลลอฮ์จะดำเนินการอย่างไรกับมัน และสิ่งที่จะมีมาในอนาคตนั้นเขาไม่รู้ว่าอัลลอฮ์กำหนดมันไว้อย่างไร

ส่วนอิสร-เราะฎาอ์ หรือความหวัง คือ ความปรารถนาในรางวัลผลตอบแทนของอัลลอฮฺ ตะบาเราะกะวะ ตะอะลา ที่มีต่อการทำงานที่ดี ซึ่งเงื่อนไขของอิสร-เราะฎาอ์นั้นคือ การทำอะมัลที่ดี ยับยั้งจากการทำสิ่งที่เป็นบาป และการเตาบัตสำนึกผิดในสิ่งที่ทำผิดไป

ส่วนการละทิ้งสิ่งที่เป็นวาญิบและปฏิบัติตามอารมณ์ ความใคร่ แล้วยังมีความหวังต่ออัลลอฮฺนั้นเรียกว่า เป็นความรู้สึกมั่นใจว่าปลอดภัยจากการลงโทษของอัลลอฮฺ ไม่ใช่เป็นความหวังหรืออิสร-เราะฎาอ์แต่อย่างใดไม่ อัลลอฮฺ ตะอะลา ได้ดำรัสในเรื่องนี้ว่า

﴿فَلَا يَأْمَنُ مَكْرَ اللَّهِ إِلَّا الْقَوْمُ الْخَاسِرُونَ ٩٨﴾ [الاعراف: 98]

ความว่า “**ไม่มีใครมั่นใจว่าจะปลอดภัยจากอูบายของอัลลอฮฺ นอกจากกลุ่มชนที่ขาดทุนเท่านั้น**” (สุเราะฮฺอัล-อะอฺรอฟ : 99)

อัลลอฮฺทรงแจ่มแจ้งอย่างชัดเจนว่า ความหวังหรืออิสร-เราะฎาอ์นั้นจะไม่เกิดขึ้นเว้นแต่จะต้องปฏิบัติอะมัลที่ดี และ

ความหวังจะไม่เกิดขึ้นเด็ดขาดหากปราศจากการทำดีเสียก่อน
อัลลอฮฺ ตะบาระกะ วะตะอาลา ได้ดำรัสว่า

﴿ إِنَّ الَّذِينَ يَتْلُونَ كِتَابَ اللَّهِ وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَأَنفَقُوا مِمَّا رَزَقْنَاهُمْ سِرًّا
وَعَلَانِيَةً يَرْجُونَ تَجْرَةً لَّن تَبُورَ ۗ ﴾ [ฟาฏร: ๒๙]

ความว่า “แท้จริง บรรดาผู้อ่านคัมภีร์ของอัลลอฮฺ และดำรง
การละหมาด และบริจาคสิ่งที่เราได้ให้เป็นปัจจัยยังชีพแก่
พวกเขา โดยซ่อนเร้นและเปิดเผย พวกเขาหวังการค้าที่ไม่
ซบเซา” (สุเราะฮฺฟาฏีร : 29)

อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ดำรัสอีกว่า

﴿ إِنَّ الَّذِينَ ءَامَنُوا وَالَّذِينَ هَاجَرُوا وَجَاهَدُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ أُولَٰئِكَ يَرْجُونَ
رَحْمَتَ اللَّهِ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَّحِيمٌ ۝ ﴾ [البقرة: ๒๑๘]

ความว่า “แท้จริงบรรดาผู้ศรัทธา และบรรดาผู้ที่อพยพ
และได้เสียสละต่อสู้ในทางของอัลลอฮฺนั้น ชนเหล่านี้
แหละ ที่หวังในความเมตตาของอัลลอฮฺ และอัลลอฮฺนั้น
เป็นผู้ทรงอภัยโทษ ผู้ทรงเมตตาเสมอ” (สุเราะฮฺอัล-บะเกาะะ
เราะฮฺ : 218)

ความหวังหรืออ้อ-เราะญ่าห์ คืออิบาตะฮุที่ไม่สามารถมอบให้แก่ผู้อื่นได้ นอกจากกับอัลลอฮุเท่านั้น ซึ่งผู้ใดที่ผูกความหวังของเขาต่อสิ่งอื่นจากพระองค์ ก็ถือเป็นการตั้งภาคีในเรื่องนี้อัลลอฮุ ตะอาลา ได้ดำรัสว่า

﴿فَمَنْ كَانَ يَرْجُوا لِقَاءَ رَبِّهِ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهِ ۗ﴾
[الكهف: ١١٠]

ความว่า “ดังนั้น ผู้ใดหวังที่จะพบพระผู้เป็นเจ้าของเขา ก็ให้เขาประกอบการทำงานที่ดี และอย่าตั้งผู้ใดเป็นภาคีในการเคารพภักดีต่อพระผู้เป็นเจ้าของเขา” (สุเราะฮ์อัล-กะฮุฟ : 110)

ความหวังหรืออ้อ-เราะญ่าห์คือสิ่งหนึ่งที่จะทำให้ได้ใกล้ชิดกับอัลลอฮุ ดังที่มีหะดีษอัลกุตสีบี ซึ่งอัลลอฮุ ตะบาเราะกะ วะตะอาลา ได้ดำรัสว่า

«يَقُولُ اللَّهُ تَعَالَى: أَنَا عِنْدَ ظَنِّ عَبْدِي بِي، وَأَنَا مَعَهُ إِذَا ذَكَرَنِي،» [البخاري برقم ٧٤٠٥، ومسلم برقم ٢٦٧٥]

ความว่า “อัลลอฮุได้ดำรัสว่า แท้จริง ข้าจะอยู่ ณ ที่บ่าวของข้าที่เขาได้คาดคิดต่อข้า (กล่าวคือ ถ้าบ่าวขออภัยโทษอัลลอฮุก็จะให้อภัย, ถ้าบ่าวขอความช่วยเหลืออัลลอฮุ

ก็จะให้ความช่วยเหลือ, ถ้าบ่าวขอดูอาอัลลอฮฺจะตอบรับคำขอนั้น เป็นต้น) และข้าจะอยู่กับเขาเมื่อเขารำลึกถึงข้า (อัลลอฮฺจะทรงรับฟังในสิ่งที่บ่าวได้รำลึกถึงพระองค์ทั้งด้วยลิ้นและหัวใจ)” (บันทึกโดยอัล-บุคอรี หมายเลข 7405 และมุสลิม หมายเลข 2675)

วาญิบที่จะต้องผนวกรวมระหว่างความกลัวและความหวังไว้ด้วยกัน ซึ่งสภาพของบ่าวคนหนึ่งที่จะมีความสมบูรณ์มากที่สุดนั้นคือการที่เขาได้มีความรักต่ออัลลอฮฺ ตะอาลา พร้อมๆ กับการที่เขามีความกลัวและความหวังอย่างพอเหมาะพอควร ซึ่งสภาพเช่นนี้คือสภาพของบรรดานบี อะลัยฮิมุศเลาะลาตุวัสสลาม และบรรดาผู้ศรัทธาทั้งหลาย อัลลอฮฺ ตะอาลา ได้กล่าวถึงพวกเขาว่า

﴿إِنَّهُمْ كَانُوا يُسْرِعُونَ فِي الْحَيَاتِ وَيَدْعُونَنَا رَغَبًا وَرَهَبًا ۗ وَكَانُوا لَنَا خَشِيعِينَ ﴿٩٠﴾

[الانبیاء: 90]

ความว่า “แท้จริงพวกเขา(บรรดานบีทั้งหลาย) ต่างแข่งขันกันในการทำความดีและพวกเขาวิงวอนเราด้วยความหวังในความเมตตาของเรา และด้วยความกลัวต่อการลงโทษ

ของเรา และพวกเขาเป็นผู้ถ่อมตัวเกรงกลัวต่อเรา” (สุ
เราะฮ์อัล-อัมบิยาห์ : 90)

และอัลลอฮฺ ตะอาลา ได้ดำรัสอีกว่า

﴿ تَتَجَافَى جُنُوبُهُمْ عَنِ الْمَضَاجِعِ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ خَوْفًا وَطَمَعًا وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ
يُنْفِقُونَ ﴿١٦﴾ ﴾ [السجدة : ١٦]

ความว่า “สี่ข้างของพวกเขาเคลื่อนห่างจากที่นอน พลา
งวิงวอนต่อพระเจ้าของพวกเขาด้วยความกลัวและ
ความหวัง และพวกเขาบริจาคสิ่งที่เราได้ให้เป็นเครื่องยัง
ชีพแก่พวกเขา” (สุเราะฮ์อัล-ฮัจญะฮ์ : 16)

เมื่อผู้ศรัทธาได้รู้ถึงความเมตตาของอัลลอฮฺที่ครอบคลุม
ทุกสิ่งทุกอย่าง ได้รู้ถึงเกียรติคุณของพระองค์ที่ยิ่งใหญ่อย่างล้น
พ้น ได้รู้ถึงการที่พระองค์ได้ให้อภัยในความผิดบาปทั้งหลาย ได้รู้
ถึงคุณค่าของสวนสวรรค์ของพระองค์ และได้รู้ถึงผลตอบแทนที่
พระองค์จะประทานให้มีมากมายเพียงใด จิตใจของเขาก็จะรู้สึก
ปลอดโปร่งและรู้สึกสงบในความหวังและความปรารถนาต่อสิ่งที่
มีอยู่ ณ ที่อัลลอฮฺ จากสิ่งที่ตั้งามที่ยิ่งใหญ่ทั้งหลาย และเมื่อผู้

ศรัทธาได้รู้ถึงบทลงโทษของอัลลอฮ์ที่มีความรุนแรงและเกรี้ยวกราด ได้รู้ถึงความยากลำบากในการพิพากษา ได้รู้ถึงความน่าสะพรึงกลัวของวันกิยามะฮ์ ได้รู้ถึงความร้ายกาจของไฟนรก ได้รู้ถึงรูปแบบการลงโทษชนิดต่างๆ ในไฟนรก จิตใจของเขาก็จะสยบและยอมแพ้ รวมถึงจะระมัดระวังตัวและมีความกลัว ด้วยเหตุนี้ มีหะดีษที่รายงานจากท่านอบีฮุร็อยเราะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ ได้เล่าว่า ท่านเราะสูลุลลอฮ์ คือลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«لَوْ يَعْلَمُ الْمُؤْمِنُ مَا عِنْدَ اللَّهِ مِنَ الْعُقُوبَةِ، مَا طَمِعَ بِجَنَّتِهِ أَحَدٌ، وَلَوْ يَعْلَمُ الْكَافِرُ مَا عِنْدَ اللَّهِ مِنَ الرَّحْمَةِ، مَا قَنَظَ مِنْ جَنَّتِهِ أَحَدٌ» [مسلم برقم 2755]

ความว่า “ถ้าหากผู้ศรัทธาได้รู้ถึงการลงโทษที่มีอยู่ ณ ที่อัลลอฮ์ ไม่มีผู้ใดที่จะคาดหวังสวนสวรรค์ของพระองค์อีก และหากผู้ปฏิเสธศรัทธาได้รู้ถึงความเมตตาที่มีอยู่ ณ ที่อัลลอฮ์ ก็จะไม่มีความหวังในสวนสวรรค์ของพระองค์เลย” (บันทึกโดยมุสลิม หมายเลข 2755)

อัลลอฮ์ได้ผนวกรวมเนื้อหาที่กล่าวถึงการให้อภัย
ของอัลลอฮ์กับการลงโทษในอัลกุรอานในหลายที่ด้วยกัน ส่วน
หนึ่งจากนั้นคือ อัลลอฮ์ ตะบาเราะกะวะ ตะอะลา ได้ดำรัสว่า

﴿وَأَنَّ رَبَّكَ لَذُو مَعْفَرَةٍ لِلنَّاسِ عَلَى ظُلْمِهِمْ وَإِنَّ رَبَّكَ لَشَدِيدُ الْعِقَابِ ﴿٦﴾﴾

[الرعد: 6]

ความว่า “และแท้จริงพระเจ้าของเจ้าเป็นผู้ทรงอภัยโทษแก่
มนุษย์ต่อการอธรรมของพวกเขา และแท้จริงพระเจ้าของ
เจ้าเป็นผู้ทรงเข้มงวดในการลงโทษ” (สูเราะฮ์ฮัจญ์-เราะฮ์ดุ : 6)

อัลลอฮ์ ตะอะลา ได้ดำรัสอีกว่า

﴿أَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ عَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٩٨﴾﴾ [المائدة: 98]

ความว่า “พวกเจ้าพึงรู้เถิดว่า แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้รุนแรง
ในการลงโทษ และแท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงอภัยโทษ ทรง
เอ็นดูเมตตา” (สูเราะฮ์ฮัจญ์-เราะฮ์ดุ : 98)

ท่านอัล-เฮาะซาลีย์ เราะหิมะฮุลลอฮ์ ได้รายงานจาก
ท่านมักหูล อัต-ติมซกี ว่า “ผู้ใดที่เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ด้วย
ความกลัวต่อพระองค์เพียงอย่างเดียวเขาคือ พวกหะรूरีย์
และผู้ใดที่เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ด้วยความหวังต่อ

พระองค์เพียงอย่างเดียวเขาคือ พวกมูรญิอียี และผู้ใดที่
เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์ด้วยความรักต่อพระองค์เพียงอย่าง
เดียวเขาคือ พวกซนติก และผู้ใดที่เคารพภักดีต่ออัลลอฮ์
ด้วยความกลัว ความหวัง และความรักต่อพระองค์ เขาคือ
มูวะห์หิด สุนนียี (ผู้ศรัทธาที่ทำให้ความเป็นเอกะต่ออัลลอฮ์
และเป็นผู้ที่เจริญรอยตามแบบฉบับของท่านนบี
คืออลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม)” (ดูใน อัมรอมฺ อัด-กฺุบ วะ
ชีฟาอฺฮา โดยอิบน์ญะอฺอิมียะฮฺ : 1/75 และมััจญฺมูอฺ อัด-พะตาวา
โดยอิบน์ญะอฺอิมียะฮฺ : 10/81)

ท่านอิมามอิบน์ญะอฺอิมียะฮฺ เราะหิมะฮุลลอฮุ ได้กล่าวใน
หนังสือ “มะดารีญุสซาลิกีน” ว่า “หัวใจที่มุ่งสู่อัลลอฮ์นั้น
เปรียบดั่งนกตัวหนึ่ง กล่าวคือ ความรักคือหัวของมัน
ความเกรงกลัวและความหวังคือปีกทั้งสองข้างของมัน ซึ่ง
เมื่อใดก็ตามที่หัวและปีกทั้งสองแข็งแรงดี นกตัวนั้นก็
บินได้ดี และเมื่อใดก็ตามที่หัวของมันขาด นกตัวนั้นก็
ตาย และเมื่อใดก็ตามที่ปีกข้างหนึ่งข้างใดของมันขาดหาย
มันก็จะเป่าเสียงของนักร้องและคนไม่ตีทั้งหลาย” (1/513)

อย่างไรก็ตามชาวสะลัฟนั้นชอบที่จะให้ปีกแห่งความกลัวนั้นแข็งแกร่งกว่าปีกแห่งความหวัง แต่เมื่อถึงช่วงเวลาที่ต้องจากลาโลกนี้ไปนั้นพวกเขาจะให้ปีกแห่งความหวังแข็งแกร่งกว่าปีกแห่งความกลัว ดังนั้น ความรักเปรียบดังพาทนะ ความหวังเปรียบดังผู้ไล่ต้อน ส่วนความกลัวเปรียบดังคนขี่ และอัลลอฮ์นั้นเป็นผู้มอบความโปรดปรานและเกียรติคุณต่างๆ ของพระองค์ อัลลอฮ์ ตะบาเราะกะ วะตะอาลา ได้ดำริว่า

﴿ ۞ نَبِيُّ عِبَادِي أَنِّي أَنَا الْغَفُورُ الرَّحِيمُ ۞ وَأَنَّ عَذَابِي هُوَ الْعَذَابُ الْأَلِيمُ ۞ ﴾

﴿ [الحجر: ๕๙, ๖๐] ﴾

ความว่า “จงแจ้งแก่ปวงบ่าวของข้าว่า แท้จริงข้าคือผู้อภัยผู้เมตตาเสมอ และแท้จริงการลงโทษของข้า นั้น เป็นการลงโทษที่เจ็บแสบ” (สุเราะฮ์อัล-หิจญะฮ์ : 49-50)

بارك الله لي ولكم في القرآن العظيم، ونفعني وإياكم بما فيه من الآيات والذكر الحكيم، أقول قولي هذا وأستغفر الله العظيم لي ولكم ولسائر المسلمين من كل ذنب، فاستغفروه، إنه هو الغفور الرحيم.

ขออัลลอฮ์ทรงประทานความจำเริญที่มีอยู่ในอัลกุรอานให้แก่เรา และแก่พวกท่านทั้งหลาย และขอพระองค์ทรงให้เราและพวก

ท่านได้รับประโยชน์ด้วยกับสิ่งที่มีอยู่ในเนื้อหาของอายุต่างๆ และคัมภีร์อันเปี่ยมด้วยวิทย์ปัญญานี้ ทำยนี้ข้าพเจ้าขอสิ้นสุดการกล่าวถึงเรื่องราวต่างๆ เพียงเท่านี้ และข้าพเจ้าขออภัยโทษในความผิดต่างๆ ต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงยิ่งใหญ่ให้แก่ตัวข้าพเจ้าเอง และต่อพวกท่าน รวมถึงต่อบรรดาผู้ศรัทธาทุกคน ดังนั้น พวกท่านจงขออภัยโทษจากพระองค์เถิด แท้จริงพระองค์นั้นทรงเป็นผู้ให้อภัยและทรงเมตตายิ่ง

คฎฐปะฮุที่ฮอง

الحمد لله ذي الجلال والإكرام والعزّة التي لا تُرام، وأشهد أن لا إله إلا الله وحده لا شريك له عزيزٌ ذو انتقام، وأشهد أن نبينا وسيدنا محمدًا عبده ورسوله المبعوثُ رحمةً للعالمين، اللهم صلِّ وسلِّم وبارك على عبدك ورسولك محمدٍ، وعلى آله وصحبه الكرام.

การสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮฺ ผู้ทรงโปรดปราน ผู้ทรงเกียรติ และผู้ทรงมีพลังอำนาจที่ไม่สิ้นสุด ข้าพเจ้าขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดนอกจากอัลลอฮฺเพียงพระองค์เดียว โดยไม่มีภาคีใดๆ ต่อพระองค์ พระองค์ผู้ทรงเดชานุภาพ ผู้ทรงทำการลงโทษอย่างเด็ดขาด และข้าพเจ้าขอปฏิญาณว่านบีของเรา ผู้นำของเรา มุฮัมมัดนั้นเป็นบ่าวและศาสนทูตของพระองค์ ซึ่งถูกอุบัติขึ้นมาเพื่อนำความเมตตาสู่มนุษยชาติ ขอการสดุดีแห่งอัลลอฮฺ ความสันติสุขปลอดภัย และความจำเริญจงมีแด่บ่าวของพระองค์ ศาสนทูตของพระองค์ นั่นคือมุฮัมมัด และแด่วงศ์วานของท่าน ตลอดจนบรรดาเศาะหาบะฮฺผู้มีเกียรติทั้งหลาย

อนึ่ง

ผู้ศรัทธาทั้งหลาย จงยำเกรงต่ออัลลอฮฺเถิด และจงมีความหวังในรางวัลผลตอบแทนของพระองค์ และจงกลัวต่อการลงโทษของพระองค์ และจงสดับฟังคำดำรัสของอัลลอฮฺ ตะบารกะ วะตะอาลา

﴿اعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ شَدِيدُ الْعِقَابِ وَأَنَّ اللَّهَ غَفُورٌ رَحِيمٌ﴾ [المائدة: ๑๗]
ความว่า “พวกเจ้าพึงรู้เถิดว่า แท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้รุนแรงในการลงโทษ และแท้จริงอัลลอฮฺเป็นผู้ทรงอภัยโทษทรงเอ็นดูเมตตา” (สุเราะฮฺอัล-มาอิเดฮฺ : 98)

พวกท่านจงกลัวต่อการลงโทษของพระองค์ และจงมีความหวังในความเมตตาและรางวัลผลตอบแทนของพระองค์

มีบันทึกในอัล-บุคอรียฺและมุสลิม จากหะดีษที่รายงานโดยท่านอัน-นุอ์มาน บินบะชีร เราะวะฎียฺลลอฮฺอันฮุมมา ได้เล่าว่าฉันได้ยินท่านเราะฮ์ลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮฺอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«إِنَّ أَهْلَ النَّارِ عَذَابًا يَوْمَ الْقِيَامَةِ لَرَجُلٌ تُوَضَّعُ فِي أَحْصِ قَدَمَيْهِ جَمْرَتَانِ، يَغْلِي مِنْهُمَا دِمَاغُهُ مَا يَرَى أَنْ أَحَدًا مِنْهُ عَذَابًا وَإِنَّهُ لَأَهْوَنُهُمْ عَذَابًا»

ความว่า “แท้จริง ชาวบรอกที่ได้รับโทษเบาที่สุดในวันกิยามะฮฺ คือ ชายคนหนึ่งที่เท้าทั้งสองของเขามีก้อนหินไฟบรอกแผดเผาอยู่ แต่มันรุนแรงถึงขนาดทำให้สมองของเขาเดือดพล่านไปด้วย ซึ่งผู้คนเห็นว่าไม่มีใครอีกแล้วที่ได้รับ การลงโทษหนักมากไปกว่าเขา ทั้ง ๆ ที่เขาได้รับการลงโทษที่เบาที่สุด” (บันทึกโดยอัล-บุคอรีห์ หมายเลข 6561 และมุสลิม หมายเลข 213)

และมีบันทึกในมุสลิม จากหะดีษที่รายงานโดยท่านอัล-มุสีเราะฮฺ บินซุบะฮฺ เราะฮิฎะฮฺ ลิลลอฮฺ จากท่านเราะฮ์ลุลลอฮฺ ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะสัลลัม ได้กล่าวว่า

«سَأَلَ مُوسَى رَبَّهُ: مَا أَذَى أَهْلِ الْجَنَّةِ مَنْزِلَةٌ؟ قَالَ: هُوَ رَجُلٌ يَجِيءُ بَعْدَ مَا أُدْخِلَ أَهْلُ الْجَنَّةِ الْجَنَّةَ فَيُقَالُ لَهُ: ادْخُلِ الْجَنَّةَ، فَيَقُولُ: أَيُّ رَبِّ كَيْفَ وَقَدْ نَزَلَ النَّاسُ مَنَازِلَهُمْ وَأَخَذُوا أَخْدَاتِهِمْ؟ فَيُقَالُ لَهُ: أَرْضَى أَنْ يَكُونَ لَكَ مِثْلُ مُلْكِ مَلِكٍ مِنْ مُلُوكِ الدُّنْيَا؟ فَيَقُولُ: رَضِيتُ رَبِّ، فَيَقُولُ: لَكَ ذَلِكَ وَمِثْلُهُ، وَمِثْلُهُ، وَمِثْلُهُ، فَيَقُولُ: هَذَا لَكَ وَعَشْرَةٌ أَمْثَالِهِ، وَلَكَ مَا اشْتَهَتْ نَفْسُكَ، وَلَدَّتْ عَيْنُكَ، فَيَقُولُ: رَضِيتُ رَبِّ.»

[أخرجه مسلم برقم 189]

ความว่า “ท่านนบีมูซาได้ถามพระเจ้าว่า ชาวสวรรค์ชั้น
ต่ำที่สุดเป็นอย่างไร? พระองค์ตอบว่า เขาคือชายที่มา
หลังจากที่ชาวสวรรค์คนอื่นๆ ต่างถูกนำตัวเข้าไปในสวน
สวรรค์หมดแล้ว แล้วเขาก็จะได้ถูกกล่าวว่ ท่านจงเข้า
สวนสวรรค์ได้ เขากล่าวว่า โอ้พระเจ้าของข้า จะให้ฉันเข้า
อย่างไรล่ะ เพราะคนอื่นต่างยึดครองสถานที่ของพวกเขา
และจับจองสิ่งของต่างๆ ในสวรรค์หมดแล้ว? เขาจะถูก
กล่าวว่ เจ้าพอใจไหมที่จะมีสถานะเหมือนกับจอม
ราชันย์คนหนึ่งของโลกดูนยา? เขาตอบว่า ฉันพอใจโอ้
พระเจ้าของข้า พระองค์กล่าวว่ สิ่งนั้นจะมีแต่เจ้า และ
อีกเท่าหนึ่งของมันเช่นกัน อีกเท่าหนึ่ง อีกเท่าหนึ่ง และ
อีกเท่าหนึ่ง แล้วเขาก็ชิงพูดขึ้นก่อนครั้งที่ห้าว่า ฉันพอใจ
แล้วโอ้พระเจ้าของข้า พระองค์เลยกล่าวว่ สิ่งนี้ให้
สำหรับเจ้าและอีกสิบเท่าของมัน และเจ้าจะได้ทุกสิ่งที่ใจ
เจ้าใฝ่ฝันและตาเจ้าอยากดู เขาจึงตอบว่า ฉันพอใจแล้ว
โอ้พระเจ้าแห่งข้า” (บันทึกโดยมุสลิม หมายเลขหะดีษ 189)

ดังนั้น ความกลัวต่อการลงโทษของอัลลอฮ์ และ
ความหวังต่อรางวัลผลตอบแทนของพระองค์ เป็นสิ่งที่ผู้ศรัทธา

ทุกคนต้องยึดมั่นอย่างมั่นคงตลอดเวลา โดยเฉพาะในยุคสมัย
ปัจจุบันที่ผู้คนมักจะมีหัวใจที่แข็งกระด้าง หลงลืม และรักในโลก
ดุนยา และส่วนใหญ่กล้าที่จะทำในสิ่งที่ไม่ดีและสิ่งที่เป็นบาป
ทั้งหลาย เขาก็ยังต้องทำให้ปีกแห่งความกลัวมีความแข็งแรง
ทั้งนี้ก็เพื่อให้จิตใจมีความเที่ยงตรง และเพื่อให้หัวใจมีความ
บริสุทธิ์ และเมื่อถึงช่วงเวลาที่เขาต้องจากลาโลกนี้ไปก็ให้เขามี
ความหวังอย่างเต็มเปี่ยม ดังที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิ
วะสัลลัม ได้กล่าววว่า

«لَا يَمُوتَنَّ أَحَدُكُمْ إِلَّا وَهُوَ يُحْسِنُ الظَّنَّ بِاللَّهِ عَزَّ وَجَلَّ»

ความว่า “คนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านอย่าได้ตาย เว้นแต่
เขาจะต้องมีความนึกคิดที่ดีต่ออัลลอฮ์ อัชชะวะญ์ลละ
เสี้ยก่อน” (บันทึกโดยมุสลิม หมายเลข 2877)

ความกลัวต่ออัลลอฮ์จะทำให้บุคคลหนึ่งสามารถปฏิบัติ
ต่อสิทธิต่างๆ (คำสั่งใช้และคำสั่งห้าม) ของอัลลอฮ์ได้ และจะทำ
ให้ผู้ศรัทธาห่างไกลจากข้อบกพร่องต่างๆ ในการปฏิบัติมัน และ
ทำให้ป่าวคนหนึ่งสามารถปิดกั้นจากการไปอธรรมหรือสร้าง
ความบาดหมางต่อคนอื่น (ใช่แต่เท่านั้น ความเกรงกลัว

ต่ออัลลอฮฺ) ยังสามารถผลักดันให้เขาปฏิบัติต่อสิทธิต่าง ๆ ของคนอื่น โดยไม่บกพร่องหรือละเลยต่อมัน และทำให้ผู้ศรัทธาสามารถยับยั้งจากการดำเนินการในสิ่งที่เป็นกิเลสตัณหาและสิ่งที่ผิดบาปทั้งหลาย รวมทั้งจะทำให้เขามีความระมัดระวังตัวในการใช้ชีวิตในโลกนี้ ไม่ว่าจะ เป็นบททดสอบหรือความเพริศแพ้วต่างๆ ของมัน และจะทำให้เขามีความปรารถนาต่อโลกอาคิเราะฮฺและความผาสุกของอาคิเราะฮฺ

และผู้ใดที่ให้ความเป็นเอกะต่ออัลลอฮฺ ตะบารกะวะตะอะลา และอัลลอฮฺทรงคุ้มครองเขาจากการหลงเล็ดเพื่อนมนุษย์ หรือการไปผิดรอนทรัพย์สินของพวกเขา หรือเกียรติยศศักดิ์ศรีของพวกเขา แน่แน่นอนว่าเขาย่อมปลอดภัยจากความทุกข์ระทมของโลกดุนยานี้และรอดพ้นจากความหายนะในโลกอาคิเราะฮฺ รวมถึงปลอดภัยจากการลงโทษของอัลลอฮฺ ตะบารกะวะตะอะลา และแน่นอนว่าเขาจะได้รับชัยชนะด้วยการได้เข้าสวนสวรรค์ ซึ่งความผาสุกของมันนั้นไม่มีวันสูญสลายและหมดสิ้นไป

โอ้บ่าวของอัลลอฮฺทั้งหลาย

﴿ إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ
وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا ﴾ [الاحزاب : ٥٦]

ความว่า “แท้จริงอัลลอฮ์และมลาอิกะฮ์ของพระองค์ได้ขอ
สวัสดีแก่นบี โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย ! พวกเจ้าจงขอสวัสดีให้
เขาและขอความสันติสุขปลอดภัยให้เขาเถิด” (สุเราะฮ์อัล-
อะหฺซาบ : 56)

ดังนั้น พวกท่านจงขอทรงประทานการสวัสดีและขอ
ความสันติสุขปลอดภัยต่อผู้นำของมวลมนุษยชาติตั้งแต่คนแรก
จนถึงคนสุดท้ายและเป็นผู้นำของบรรดาศาสนทูตทั้งหลายเถิด
اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ، وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا صَلَّيْتَ عَلَى إِبْرَاهِيمَ، وَعَلَى آلِ
إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ، اللَّهُمَّ بَارِكْ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ، كَمَا بَارَكْتَ
عَلَى إِبْرَاهِيمَ وَعَلَى آلِ إِبْرَاهِيمَ، إِنَّكَ حَمِيدٌ مَجِيدٌ وَسَلِّمْ تَسْلِيمًا كَثِيرًا.
ใช้อัลลอฮ์ ขอทรงประทานการสวัสดีแด่มุหัมมัดและครอบครัว
ของมุหัมมัด เช่นที่พระองค์ประทานการสวัสดีแด่อิบรอฮีมและ
ครอบครัวของอิบรอฮีม แท้จริงพระองค์นั้นทรงยิ่งด้วยการ
สรรเสริญและบารมีอันสูงส่ง ใช้อัลลอฮ์ขอทรงประทานความ
จำเริญแด่มุหัมมัดและครอบครัวของมุหัมมัด เช่นที่พระองค์

ประทานความจำเริญแต่อิบรอฮีมและครอบครัวของอิบรอฮีม
แท้จริงพระองค์นั้นทรงยิ่งด้วยการสรรเสริญและบารมีอันสูงส่ง
และขอความสันติสุขปลอดภัยอย่างมากมายแก่เขาด้วยเถิด

اللَّهُمَّ وارِضْ عن الصحابة أجمعين، وعن الخلفاء الراشدين، الأئمة المهديين:
أبي بكر، وعمر، وعثمان، وعليٍّ، وعن سائر أصحاب نبيك أجمعين، وعن
التابعين ومن تبعهم بإحسان إلى يوم الدين، اللَّهُمَّ وارِضْ عَنَّا بِمَنِّكَ وكرمك
ورحمتك يا أرحم الراحمين

โอ้อัลลอฮฺ ขอทรงพึงพอพระทัยต่อบรรดาเศาะหาบะฮฺทุกคน
และขอทรงพึงพอพระทัยต่อบรรดาเคาะลีฟะฮฺผู้ทรงธรรมและ
บรรดาผู้นำที่อยู่ในทางนำ นั่นคือท่านอับบักร ท่านอุมร์ ท่านอุ
ษมาน และท่านอลี ตลอดจนบรรดาเศาะหาบะฮฺของนบีของ
พระองค์ทุกคน รวมถึงบรรดากลุ่มชนที่เจริญรอยตามพวกเขา
รุ่นถัดจากนั้น (ตาบิอิน) และผู้ที่เจริญรอยตามพวกเขาด้วยดี
ตราบจนถึงวันแห่งการตัดสิน โอ้อัลลอฮฺ ขอทรงพึงพอพระทัย
ต่อเรา ด้วยกับความโปรดปราน เกียรติคุณ และความเมตตา
ของพระองค์ โอ้อัลลอฮฺ ขอทรงเมตตาไปยังต่อสรรพสิ่งทั้งหลาย

اللَّهُمَّ اغفر لموتانا وموتى المسلمين يا رب العالمين، اللَّهُمَّ أَلْفَ بَيْنَ قُلُوبِ
المسلمين وَأَصْلِحْ ذَاتَ بَيْنِهِمْ.

ใช้อัลลอฮฺ ขอรทงอภัยโทษในความผิดบาปของผู้ที่ตายในหมู่
พวกเรา และผู้ศรัทธาที่ตายไปแล้วทุกคน ใช้พระผู้ทรงอภิบาล
แห่งสากลโลก ใช้อัลลอฮฺ ขอรทงประสานหัวใจระหว่างผู้ศรัทธา
ด้วยกัน และขอรทงปรับปรุงกิจการต่าง ๆ ระหว่างพวกเขา

اللَّهُمَّ انصر دينك وكتابك وسنة نبيك يا قوي يا عزيز.

ใช้อัลลอฮฺ ขอรทงช่วยศาสนาของพระองค์ คัมภีร์ของพระองค์
และสุนนะฮฺนบีของพระองค์ด้วยเถิด ใช้ผู้ทรงมีพลัง ผู้ทรงมี
อำนาจ

اللَّهُمَّ أَدِلَّ الْبِدْعَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ إِلَى يَوْمِ الدِّينِ

ใช้อัลลอฮฺ ขอรทงทำให้อุตุริกรรมทางศาสนาทั้งหลายนั้นตกต่ำ
จนถึงวันแห่งการตัดสินด้วยเถิด ใช้พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก

اللَّهُمَّ احفظ دماء المسلمين، اللَّهُمَّ احفظ دماء المسلمين، اللَّهُمَّ احقن دماء
المسلمين، واحفظ أعراضهم وأموالهم يا رب العالمين، اللَّهُمَّ واکفهم شر

المُعْتَدِينَ الظَّالِمِينَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ، اللَّهُمَّ احْفَظِ الْمُسْلِمِينَ فِي كُلِّ مَكَانٍ، اللَّهُمَّ أَعِذْ
الْمُسْلِمِينَ مِنْ شَرِّ الظَّالِمِينَ وَمِنْ عَدْوَانِ الظَّالِمِينَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ.

ไอ้อัลลอฮฺ ขอบทรวงปกป้องคุ้มครองเลือดเนื้อของบรรดาผู้ศรัทธา
ทุกคน ไอ้อัลลอฮฺ ขอบทรวงปกป้องคุ้มครองเลือดเนื้อของบรรดาผู้
ศรัทธาทุกคน ไอ้อัลลอฮฺ ขอบทรวงรักษาเลือดเนื้อของบรรดาผู้
ศรัทธาทุกคน และขอบทรวงปกป้องคุ้มครองเกียรติศักดิ์ศรีของ
พวกเขา ทรัพย์สินของพวกเขา ไอ้พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก
ไอ้อัลลอฮฺ ขอบทรวงจัดการความชั่วร้ายของผู้ที่ละเมิดที่อธรรมทุก
คน ไอ้พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก ไอ้อัลลอฮฺ ขอบทรวงคุ้มครอง
บรรดาผู้ศรัทธา ณ ดินแดนต่างๆ ด้วยเถิด ไอ้อัลลอฮฺ ขอบทรวง
คุ้มครองให้บรรดาผู้ศรัทธารอดพ้นจากความชั่วร้ายของบรรดาผู้
อธรรม และจากการละเมิดรุกรานของบรรดาผู้อธรรมด้วยเถิด
ไอ้พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก

اللَّهُمَّ أَطْفِئِ الْفِتْنَةَ الَّتِي هَبَّتْ عَلَى الْمُسْلِمِينَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ، اللَّهُمَّ أَطْفِئْهَا بَعْرًا
لِلْإِسْلَامِ وَالْمُسْلِمِينَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ، وَبِمَا يُرِضِيكَ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ، وَبِذَلِكَ
لَأَعْدَاءُ الدِّينِ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ، إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.

ไอ้อัลลอฮฺ ขอทรงขจัดความวุ่นวายต่างๆ ที่ठाโถมมายังบรรดาผู้ศรัทธาทุกคนด้วยเถิด ไอ้พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก ไอ้อัลลอฮฺ ขอทรงขจัดมัน ด้วยกับเกียรติของอิสลามและบรรดาผู้ศรัทธาทุกคน ไอ้พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก และด้วยกับสิ่งที่พระองค์ทรงพึงพอพระทัย ไอ้พระผู้ทรงเมตตาอย่างยิ่งต่อสรรพสิ่งทั้งหลาย และขอทรงขจัดพัฒนาะฮ์ด้วยการทำให้ตกต่ำแก่บรรดาศัตรูของศาสนาอิสลาม ไอ้พระผู้อภิบาลแห่งสากลโลก แท้จริงพระองค์ทรงเดชานุภาพเหนือสรรพสิ่งทั้งหลาย

اللَّهُمَّ آمِنًا فِي أَوْطَانِنَا، وَأَصْلِحْ اللَّهُمَّ وِلَاةَ أُمُورِنَا.

ไอ้อัลลอฮฺ ขอทรงให้บ้านเมืองของเรามีแต่ความสงบสุข และขอทรงปรับปรุงแก้ไข ไอ้อัลลอฮฺ พระองค์คือผู้ที่คอยดูแลกิจการของเรา

اللَّهُمَّ وَفَّقْ خَادِمَ الْحَرَمَيْنِ الشَّرِيفَيْنِ لِمَا تَحِبُّ وَتَرْضَى، اللَّهُمَّ وَفَّقْهُ لِهَذَاكَ، وَاجْعَلْ عَمَلَهُ فِي رِضَاكَ، وَأَعِنِّهِ عَلَى مَا يُرْضِيكَ وَمَا فِيهِ صِلَاحُ الْإِسْلَامِ وَالْمُسْلِمِينَ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ، اللَّهُمَّ وَفَّقْ نَائِبِيهِ لِمَا تَحِبُّ وَتَرْضَى، وَمَا فِيهِ الْعِزُّ لِلْإِسْلَامِ يَا أَرْحَمَ الرَّاحِمِينَ.

ไอ้อัลลอฮฺ ขอทรงสนับสนุนผู้รับใช้มีสติอัลหะรอมที่มีเกียรติ ทั้งสองตามที่พระองค์ทรงปรารถนาและพึงพอพระทัยด้วยเถิด
ไอ้อัลลอฮฺ ขอทรงให้เขาเข้าใจในทางนำของพระองค์ และขอ ทรงให้การทำงานของเขากลายเป็นที่พึงพอพระทัยของพระองค์ และขอ ทรงช่วยเหลือเขาในสิ่งที่พระองค์ทรงพึงพอพระทัย และในสิ่งที่ ทำให้อิสลามและบรรดาผู้ศรัทธาได้รับประโยชน์ ไอ้พระผู้ อภิบาลแห่งสากลโลก ไอ้อัลลอฮฺ ขอทรงสนับสนุนตัวแทน ทั้ง สองของเขาตามที่พระองค์ทรงปรารถนาและพึงพอพระทัย และ ในสิ่งที่ทำให้อิสลามมีเกียรติ ไอ้พระผู้ทรงเมตตายิ่งต่อสรรพสิ่ง ทั้งหลาย

اللَّهُمَّ اغْنِنَا، اللَّهُمَّ اغْنِنَا مِنْ شُرُورِ أَنْفُسِنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ أَعْمَالِنَا، وَأَعِزَّنَا مِنْ شَرِّ كُلِّ ذِي شَرٍّ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ، اللَّهُمَّ اغْنِنَا وَذَرِيَّتَنَا مِنْ إِبْلِيسَ وَذَرِيَّتِهِ وَجُنُودِهِ وَشَيْطَانِيهِ، اللَّهُمَّ اغْنِنِ الْمُسْلِمِينَ مِنْ إِبْلِيسَ وَذَرِيَّتِهِ وَشَيْطَانِيهِ يَا رَبَّ الْعَالَمِينَ، إِنَّكَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرٌ.

ไอ้อัลลอฮฺ ขอทรงประทานความชุ่มฉ่ำแก่เรา ไอ้อัลลอฮฺ ขอทรง ค้ำครองให้เรารอดพ้นจากความชั่วร้ายของเรา และจากความ เลวร้ายของการงานของเราด้วยเถิด และขอทรงค้ำครองเราให้

รอดพ้นจากความชั่วร้ายของบรรดาผู้ชั่วร้ายทั้งหมด โอ้พระผู้
 อภิบาลแห่งสากลโลก โอ้อัลลอฮฺ ขอทรงคุ้มครองเราและ
 ครอบครัวของเรา ให้รอดพ้นจากอิบลิส ครอบครัวของมัน สมุน
 ของมัน และชัยฏอนทั้งหลายด้วยเถิด โอ้อัลลอฮฺ ขอทรง
 คุ้มครองบรรดาผู้ศรัทธาให้รอดพ้นจากอิบลิส ครอบครัวของมัน
 และชัยฏอนทั้งหลายด้วยเถิด โอ้พระผู้ทรงอภิบาลแห่งสากล
 โลก แท้จริงพระองค์ทรงเดชานุภาพเหนือทุกสรรพสิ่ง

﴿ رَبَّنَا آتِنَا فِي الدُّنْيَا حَسَنَةً وَفِي الْآخِرَةِ حَسَنَةً وَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿٢٠١﴾ ﴾
 [البقرة: 201]

ความว่า “โอ้พระผู้อภิบาลของเรา ขอทรงโปรดประทาน
 ให้แก่พวกเรา ซึ่งสิ่งดีงามในโลกนี้ และสิ่งดีงามในโลก
 หน้า และขอทรงโปรดคุ้มครองเราให้พ้นจากหลงโทษแห่ง
 ไฟนรกด้วยเถิด” (สุเราะฮฺอัล-บะเกาะเราะฮฺ : 201)

โอ้ป่าวของอัลลอฮฺทั้งหลาย

﴿ إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ وَإِيتَايَ ذِي الْقُرْبَىٰ وَيَنْهَىٰ عَنِ الْفَحْشَاءِ
 وَالْمُنْكَرِ وَالْبَغْيِ يَعِظُكُمْ لَعَلَّكُمْ تَذَكَّرُونَ ﴿٢١٧﴾ وَأَوْفُوا بِعَهْدِ اللَّهِ إِذَا عَاهَدْتُمْ وَلَا

تَنْقُضُوا الْأَيْمَانَ بَعْدَ تَوْكِيدِهَا وَقَدْ جَعَلْتُمُ اللَّهَ عَلَيْكُمْ كَفِيلًا إِنَّ اللَّهَ يَعْلَمُ مَا
تَفْعَلُونَ ﴿٩١﴾ [النحل: ٩٠، ٩١]

ความว่า “แท้จริงอัลลอฮฺทรงใช้ให้รักษาความยุติธรรมและ
ทำดีและการบริจาคนแก่ญาติใกล้ชิดและให้ละเว้นจากการ
ทำลามกและการชั่วช้าและการอธรรม พระองค์ทรง
ตักเตือนพวกเจ้าเพื่อพวกเจ้าจักได้รำลึก และพวกเจ้าจง
ปฏิบัติให้ครบตามพันธะสัญญาของอัลลอฮฺ เมื่อพวกเจ้า
ได้ให้สัญญาไว้ และพวกเจ้าอย่าได้ทำลายคำสาบาน
หลังจากได้ยืนยันมัน ซึ่งพวกเจ้าได้ตั้งอัลลอฮฺเป็นพยาน
แก่พวกเจ้าแล้ว แท้จริงอัลลอฮฺทรงรอบรู้อะไรที่พวกเจ้า
กระทำ” (สุเราะฮฺอัน-นะหฺลฺ : 90-91)

واذكروا الله العظيم الجليل يذكركم، واشكروه على نعمه يزدكم، ولذكر الله
أكبر، والله يعلم ما تصنعون.

และพวกท่านจงรำลึกถึงอัลลอฮฺผู้ทรงยิ่งใหญ่ ผู้ทรงโปรดปราน
เถิด แล้วพระองค์ก็จะรำลึกถึงพวกท่าน และพวกท่านจง
ขอบคุณ (ซุกูร) ในความโปรดปรานต่างๆ ที่พระองค์ทรง
ประทานเถิด แล้วพระองค์ก็จะเพิ่มพูนให้มากขึ้นแก่พวกท่าน

และการรำลึกของอัลลอฮุนั้นยิ่งใหญ่กว่า และอัลลอฮุนั้นทรง
รอบรู้ในสิ่งที่พวกท่านได้กระทำ

ที่มา

<http://IslamHouse.com/156098>

وصلى الله على نبينا محمد وعلى آله وصحبه وسلم
والحمد لله رب العالمين